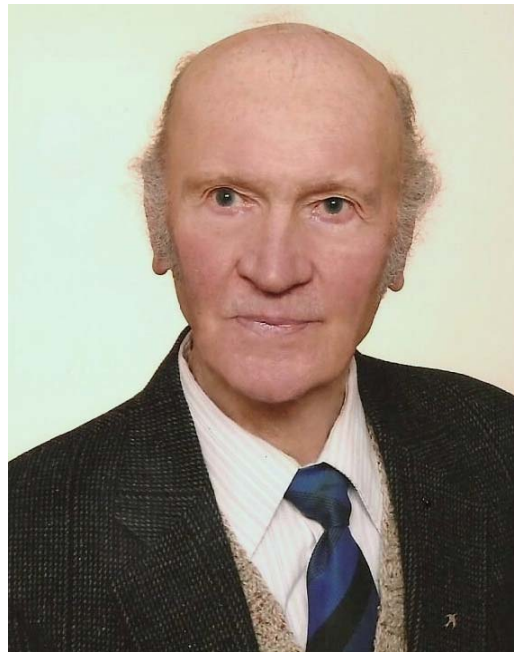

In Memoriam
2018 m. Kovo 11 d. mirė medicinos mokslų daktaras
Gediminas Kaluina

G. Kaluina gimė 1929 m. **Vasario 16 d.** Petrošiškių k. Alizavos parapijoje, šviesioje ūkininko ir pašto tarnautojo Albino ir jo žmonos Valės – kaimo šviesuolės šeimoje. Vėliau šeima persikėlė į Laukminiškių k.

Gediminas mokėsi Lebedžių ir Virbališkių pradžios mokyklose, Kupiškio gimnazijoje.

1945 m. rugpjūčio 8 d. enkavedistai sudegino Kaluinų sodybą, o Gedimino tėvą suėmė. Jam teko nutraukti mokslus Kupiškėje ir persikelti į Kauną, vėliau į Panevėžį, kur jis gavo brandos atestatą. Mokyti Lietuvoje ir siekti išsvajotos gydytojo specialybės buvo beveik neįmanoma. Teko pasirinkti kitą kelią. Gediminas pašaukiamas į sovietų kariuomenę ir čia jam pavyksta įstoti į Charkovo karo medicinos akademiją. 1952 m. baigia akademiją įgydamas karo chirurgo specialybę. Šešis metus jis tarnavo armijoje dirbdamas chirurgu. Po to jam pavyksta grįžti į Lietuvą. Čia jis dirba chirurgu, chirurginio skyriaus vedėju Antakalnio klinikose, I-je tarybinėje ligoninėje. Bedirbdamas studijavo aspirantūroje ir 1973 m. apgynė medicinos mokslų daktaro disertaciją.

Vėliau jis dirbo Vilniaus universitetinėje greitosios pagalbos ligoninėje, Naujamiesčio poliklinikoje, Elektrėnų ligoninėje. Gydytoju Lietuvoje jis triūsė net 50 metų.

Auštant atgimimo aušrai daktaras įsijungė į visuomeninę veiklą, tapo veikliu Sąjūdžio organizatoriumi ir nariu, dalyvavo įvairiose sueigose, mitinguose, siautėjant okupantams budėjo prie įvairių valstybinių institucijų. Kaip gydytojas organizavo komandą piliečių sveikatą tikrinti, nusamdytu autobusu išvežinėmis dienomis važinėjo po Vilniaus apylinkių kaimiškas vietas. Tapo itin veikliu Vilniaus medikų sąjūdžio klubo nariu, rinko lėšas V.Kudirkos ir Lietuvos himno paminklui. Paminklas buvo pastatytas, statytojų rūpesčiu, Černiachovskio aikštė buvo pervardyta Kudirkos aikšte.

Jis subūrė Vilniaus kupiškėnus šeštadieninėms talkoms Kupiškio krašte bei tapo vienu iš Vilniaus kupiškėnų klubo steigėju. Nuvykę nuosavais automobiliais, talkininkai tvarkė kaimų senas apleistas kapines, Pirmojo pasaulinio karo kapines prie Alizavos Jodinių piliakalnyje ir prie buvusio Zasinyčių dvaro, Bajorų kaime prie Skapiškio, Švedukalnyje prie Skapiškio suomių

karių kapines. Atskiros kelionės buvo ąžuolų žymiams žmonėms sodinimas. Prie Kupiškio marių buvo pasodintas 107 ąžuolų Atgimimo ąžuolynas.

Drauge su laukminiškietiu Algimantu Zolubu, pastačius kryžių tragiškai žuvusiems gimtojo kaimo gyventojams, prasidėjo G. Kaluinos veikla statant paminklinius ženklus okupantų sudegintoms sodyboms, sunykusioms mokykloms (Vėžionių, Virbališkių, Lebedžių kaimuose, Alizavoje, Kupiškyje). Jo rūpesčiu buvo pastatytas paminklas dviem Laukminiškių partizanams ir sudegintoms Rasiulių šeimos moterims, paminklinis riedulys jo paties sudegintai sodybai. Paskutinis Gedimino svarus indėlis buvo sutelktas paminklui partizanams Stuburų kaime.

Ypatingai reikia pažymėti Gedimino organizacinius gebėjimus. Nuvykus į vietą, kur prie darbų reikėdavo daugiau darbo rankų, jis per mokyklas ar per pažįstamus sugebėdavo organizuoti talkas, dalyviams įterpdavo šviečiamąsias valandėles, moksleiviams pasakodavo apie vykdomų darbų prasmę, istorinės atminties išsaugojimo reikšmę.

Ir jam tarsi lengvai viskas sekėsi, nes vietiniai, sužinoję kad atvykėliai neatlygintinai naudoja asmeninį laiką ir lėšas, noriai padėdavo, net pakviesdavo vakarienei, nakvynei. Talkininkai, sužinoję kad Gediminas chirurgas, jam pasakodavo savo negalavimus, o jis dažną vietoje apžiūrėdavo, rašė receptus, ne vieną jų pakvietė į Vilnių, guldė į ligoninę, operavo.

Išskirtinai mylintis Kupiškio kraštą, G.Kaluina veiklus visuomenininkas ir Vilniuje. Jis asmeniškai surinko ir padovanojo daugybę knygų Vilniaus apskrities lietuviškoms mokykloms, vykdavo drauge su žmona ir jos vadovaujama skautais į mokyklas švenčių minėti.

Vertas paminėjimo charakteringas jo visuomeniškumo faktas. Privačios kelionės metu į JAV pas giminaitį, jis užmezgė kontaktus su ten dirbančiais medikais lietuviais, o pastarieji iš mediciniško solidarumo, pagal Gedimino vardinamą ligoninėms reikalingą inventorių, ortopedinius reikmenis, siuntė Vilniaus ir kitoms ligoninėms neatlygintinai lovas, ramentus, patalynę.

Savo pavyzdžiu G.Kaluina paskatino ne vieną statydinti atminimo ženklus. Taip R. Skaistis greta buvusios gimtos sodybos pastatė atminimo paminklą Stuburų kaime, A.Zolubas melioracijos nukeltos sodybos vietoje pats pagamino ir pastatė kryžių Laukminiškių kaime, Ž. Simonaitis suprojektavo ne vieną paminklą Kupiškio krašto įžymiams žmonėms, suprojektavo ir statydino „Kančių kelio“ memorialą Plokščiuose.

G. Kaluina aktyvus visuomenininkas. Jis buvo Vilniaus miesto medikų sąjūdžio pirmininkas, Lietuvos Piliečių chartijos narys, Vilniaus kupiškėnų klubo, Lazdynų mikrorajono sąjūdžio klubo, TS-LKD narys.

Gediminas buvo nenuilstantis Kupiškio rajono kultūrinio ir istorinio paveldo įamžinimo entuziastas, palikęs kelias dešimtis jo rūpesčiu pastatytų paminklų šiame krašte.

Gabrielės Petkevičaitės-Bitės atminimo medaliu „Tarnaukite Lietuvai“ kandidatų vertinimo komisija atkreipė dėmesį į G. Kaluinos kultūrinę veiklą, skatinimą išsaugoti atminimą apie sunykusias mokyklas, etnografinius objektus, apdovanojo entuziastą Gabrielės Petkevičaitės-Bitės atminimo medaliu „Tarnaukime Lietuvai“.

Palikęs paveldo įamžinimo gilų pėdsaką, kurio užmaršties dulkės jau neužneš, pats įsiamžino. Tesaugo atminimą Velionio tėviškė ir Jo numylėta Lietuva.

AŕA Gedimino Kaluinos bendražygiai